

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 1/02-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. januára 2002 predbežne prerokoval sťažnosť RSDr. J. K., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. M. V., B., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 36 Ústavy Slovenskej republiky rozkazom ministra obrany Slovenskej republiky (v personálnych veciach) č. 161 z 25. mája 2001 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RSDr. J. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 9. januára 2002 doručené podanie RSDr. J. K. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. M. V., B., označené ako „Ústavná sťažnosť“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľovi ako profesionálnemu vojakovi bol 26. mája 2001 doručený rozkaz ministra obrany Slovenskej republiky (v personálnych veciach) č. 161 z 25. mája 2001, ktorým bol s odvolaním sa na § 21 ods. 1 písm. g) zákona č. 370/1997 Z. z. o vojenskej službe v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) dňom 31. mája 2001 odvolaný z doterajšej funkcie a súčasne s odvolaním sa na § 23 ods. 2 zákona bolo ukončené jeho vyčlenenie mimo ozbrojené sily na plnenie úloh inej právnickej osoby na zabezpečenie obrany Slovenskej republiky a úloh ozbrojených síl. S odvolaním sa na § 26 ods. 2 písm. j) zákona bol sťažovateľ 1. júna 2001 zaradený do personálnej zálohy náčelníka Generálneho štábu Armády Slovenskej republiky.

Dňa 28. augusta 2001 bol sťažovateľovi doručený výpis z rozkazu náčelníka Generálneho štábu Armády Slovenskej republiky (v personálnych veciach) č. 119 z toho istého dňa, ktorým podľa § 27 ods. 3 zákona 31. augusta 2001 bolo ukončené jeho zaradenie do personálnej zálohy na základe uplynutia zákonom stanovenej lehoty na zaradenie do personálnej zálohy a podľa § 32 ods. 2 písm. b) zákona bol 30. novembra 2001 prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka.

Sťažovateľ tvrdil, že personálnym rozkazom ministra obrany č. 161 z 25. mája 2001 došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 36 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), a preto žiadal, aby ústavný súd vo svojom náleze podľa § 57 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhodol takto:

„1) Rozkazom ministra obrany Slovenskej republiky (v personálnych veciach) číslo 161 zo dňa 25. 5. 2001, ktorým podľa ustanovenia § 21 ods. 1 písm. g) zákona č. 370/1997 Z. z. o vojenskej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) dňom 31. mája 2001 odvolal z doterajšej funkcie a súčasne podľa ustanovenia § 23 ods. 2 zákona ukončil vyčlenenie mimo ozbrojené sily na plnenie úloh inej právnickej osoby na zabezpečenie obrany Slovenskej republiky a úloh ozbrojených síl a podľa ustanovenia § 26 ods. 2 písm. j) zákona dňom 1. júna 2001 zaradil do personálnej zálohy náčelníka Generálneho štábu Armády Slovenskej republiky plukovníka RSDr. J. K. bolo porušené základné právo menovaného na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky, ustanovené v čl. 36 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústava“).

2) Citovaný rozkaz ministra obrany Slovenskej republiky je v zmysle § 48 ods. 9 zákona neplatný, pretože neobsahuje odôvodnenie požadované ustanoveniami § 48 ods. 2 a § 48 ods. 4 zákona a v rozpore s ustanovením § 27 ods. 1 zákona o odvolaní profesionálneho vojaka z funkcie nerozhodol ten služobný orgán, ktorý profesionálneho vojaka do funkcie ustanovil.

3) Vec sa vracia na ďalšie konanie ministrovi obrany Slovenskej republiky, ktorý zabezpečí obnovenie stavu, aký bol pred porušením základného práva sťažovateľa.“

Pokiaľ ide o splnenie procesných podmienok konania ústavného súdu o jeho ústavnej sťažnosti, sťažovateľ uviedol, že označený rozkaz ministra obrany porušuje jeho základné právo na „spravodlivé a uspokojivé pracovné podmienky“, pričom „o jeho ochrane nerozhoduje iný súd“. Ohľadom lehoty podania ústavnej sťažnosti sťažovateľ uviedol: „Vzhľadom na to, že v dobe od 1. júla 2001 do 31. decembra 2001 nebolo možné podať sťažnosť na ústavný súd, pristupujem k podaniu návrhu teraz“.

II.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pričom skúmal, či neexistuje žiaden z dôvodov na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 označeného zákona. Po predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd rozhodol o jej odmietnutí z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, pretože za opodstatnenú možno považovať len takú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy (v znení platnom a účinnom od 1. januára 2002), ktorou sťažovateľ „nenahrádza“ konanie o „starej“ ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom, ktoré mal k dispozícii a mohol aj reálne využiť do 31. decembra 2001.

V okolnostiach prípadu sťažovateľa potom ústavný súd zistil, že napadnuté rozhodnutie ministra obrany Slovenskej republiky č. 161 bolo ešte z 25. mája 2001, pričom pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nebola zistená žiadna prekážka, ktorá by sťažovateľovi bola bránila uplatniť si ochranu svojho základného práva podľa čl. 36 ústavy

„starou“ ústavnou sťažnosťou v priebehu roku 2001. Z uvedených dôvodov bolo preto potrebné jeho sťažnosť odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2002